

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

6. LEDNA 2019

Z obsahu:

**O Otčenáši - Prosba,
která se dožaduje
s důvěrou**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci

12. prosince 2018,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Blahoslavená
Marie Alexie le Clerc**
Libor Rösner
- strana 4 -

**„Následujme hvězdu
z Betléma!“**
- strana 6 -

**Svatí Tři králové
v Kolíně**
- strana 9 -

**Divy svatého Šarbela
Machlúfa (3)**
Jean Claude
a Geneviève Antakliovi
- strana 10 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (38)**
Saverio Gaeta
- strana 12 -

**Větší šance pro děti při
nečekaném těhotenství**
Zpráva HPŽ ČR
z 6. 12. 2018
- strana 13 -

Relikviář s ostatky svatých Tři králů, Kolín nad Rýnem

„Následujme hvězdu z Betléma!“

Byl velmi vážený jako neoblomný pastýř a radostný svědek víry, a to nejen v německy hovořících zemích, ale i na Slovensku či u nás v Česku. Byl čestným občanem města Levoča: Joachim kardinál Meisner, který zemřel 5. července 2017 ve věku 83 let. V klášteře Božího milosrdenství v Nových Hradech vícekrát sloužil mši svatou, při které sestry z Rodiny Panny Marie skládaly svůj slavnostní slib. Od roku 2009 se jako zapálený kazatel vždy s radostí zúčastňoval modlitebních dnů ke cti Matky všech národů ve své kolínské arcidiecézi. Pro mnoho věřících v Česku i na Slovensku byl otcovským přítelem, na něhož se s vděčností vzpomíná dodnes.

Kardinál Meisner byl vánočním člověkem nejen díky tomu, že se narodil na slavnost Narození Páně 25. prosince 1933. Během celého života byl hluboce proniknut tajemstvím Vtělení: „Boží Syn se dotkl země... On je s námi po všechny dny až do konce světa, takže nikdy nemusíme mít strach.“ Již v době dramatického mládí Joachim Meisner zakusil, že Pán je vždy a všude při něm a že ho chrání. Po bezstarostném dětství, jež prožil jako druhý ze čtyř chlapců v katolickém městě Vratislav (polsky Wrocław, německy Breslau) v Dolním Slezsku na území dnešního Polska, tehdy Pruska patřícího k Německu, přišla rána, když ve válce ztratil otce. V lednu 1945 se Rudá armáda blížila k městu a dvanactiletý Joachim, jeho tři bratři a jejich statečná maminka Hedvika museli utíkat směrem na západ. Kardinál na to vzpo-

Ikona Panny Marie z majetku kardinála Meisnera

mínal takto: „Když jsme se vydali na cestu, bylo téměř minus 20 stupňů a mnoho sněhu. Už jsme slyšeli dělostřelbu.“ Jejich auto vybočilo z cesty, zřítilo se z deseti-

metrového svahu a zapadlo do hlubokého sněhu. „Nic se nám nestalo. Když jsme leželi v té rokli, matka vzala růženec, který držela v ruce, vysoko ho pozvedla a řekla: »Bůh žije!« Nepochybovali jsme o tom.“ Krátce nato však hrozilo, že jim matku zastřelí. „Toto byla taková hrůza, že se mi nehlouběji vryla do duše. My děti jsme se přimkly k matce a prosily jsme o slitování. Nakonec nám přece jen dovolili odjet.“

Přes Drážďany se rodina dostala do rolnické vesnice Körner v protestantském Duryňsku a zažila tam namáhavé a vyčerpávající hledání přístřeší: „Celý den jsme chodili nahoru dolů a prosili jsme lidi, zda by nás nemohli přijmout... Rychle se stmívalo. Matka však byla docela klidná a řekla nám: »Vidíte, jako vaše matka se o vás nedokážu postarat. Ale i já mám ještě jednu matku a teď musí začít konat ona: naše Matka Maria.« Potom jsme se pomodlili známou mariánskou modlitbu »Maria, pomoz, přišel čas, milostivá Matko, slyš náš hlas!« Když přišla v modlitbě na řadu prosba: »Když je nouze největší, buď ty, Matko, silnější«,⁽¹⁾ museli jsme ji třikrát opakovat... Mysleli jsme si: »Uvidíme, co naše Matka v nebi udělá.« Krátce nato přišel za nimi jeden starý hostinský, a ačkoliv měl již vše obsazené, Meisnerovým přece nabídl malou světničku ve svém penzionu, kde mohli zůstat, dokud si ve vesnici nenašli trvalé bydlení. Jako po reformaci zde první katolíci žili svoji víru přesvědčivě, i když bez vlastního kostela: „Nikdy jsme nestrkali hlavu do písku.“

V té době se v Joachimovi prohloubila „vánoční“ zkušenost, že má v každé nouzi po svém boku úžasnou Matku: „Bez matky neexistuje život. Ve svém stvořitelském řádu to Bůh tak chtěl a ani on v tom nebyl výjimkou... Když v roce 1993 zemřela naše maminka, hluboce se mě to dotklo. Jeden kněz mi řekl: »Nemusíte se stydět za své slzy. Matka je místo, kde nám Bůh daroval duši.«“

„Ještě si na to dobře pamatuji: Po válce musela maminka chodit každý den do práce, aby nás, čtyři syny, uživila. Když přišel domů náš nejstarší bratr, který chodil na učiliště, a my, tři mladší, jsme byli v bytě sami, bez matky, vždy se zeptal: »Ještě tu nikdo není?« My tři jsme tam přece byli, ale to se zjevně nepočítalo, chyběla maminka!“

Joachim Meisner (vlevo) se svými bratry a maminkou

Můj otcovský přítel

Joachim, který ještě předtím, než začal chodit do školy, pocítil touhu stát se knězem, se odhodlaně bránil vstoupit do socialistické mládežnické organizace v NDR. Cena byla vysoká: Nesměl chodit na gymnázium! Až po ukončení ekonomické školy vedla jeho cesta do semináře v Magdeburgu a v prosinci 1962, krátce před svými 29. narozeninami, byl v erfurtské katedrále Panny Marie Joachim Meisner vysvěcen na kněze. Když v roce 1975 následovalo biskupské svěcení, měl jako pomocný biskup v Erfurtu za úkol bojovat v první linii za tři procenta katolíků roztroušených po celé NDR.

Ještě v tomtéž roce potkal při velké podzimní pouti v erfurtském dómu kardinála Wojtyły, který – po Meisnerově matce – nejvíce ovlivnil jeho život. Kardinál z Krakova byl hlavním celebrantem, biskup Meisner byl kazatelem. Od toho okamžiku spojil Bůh tyto dva pastýře ve výjimečném, vroucím a zároveň uctivém přátelství: „Byl o 13 let starší než já... Oba jsme však cítili, že zde bylo cosi jako stejná vlnová délka; po stránce lidské, teologické, ba i co se týká našich životních osudů... Našel jsem v něm biskupa, který mě předešel na cestě, již jsem mohl kráčet i já, abych dosáhl cíle.“

Ačkoliv přímo až „spříseženecká“ soudržnost katolíků v bývalé NDR byla velmi důležitá, spjatost s pozdějším papežem byla pro kardinála Meisnera mimořádnou duchovní oporou, především poté, když ho Jan Pavel II. v roce 1980 jmenoval arcibiskupem berlínské diecéze. Ta se v té době nacházela v těžkých podmínkách, byla podobně jako samotné město rozdělena na východní a západní část: „V těchto berlínských letech mě vždy znovu povzbuzoval, abych vytrval a nenechal se zastrašit, ale abych progresivně hlásal evangelium.“

S tímto úmyslem zorganizoval odvážný kardinál spolu s východoněmeckými biskupy v červenci roku 1987 poprvé setkání katolíků, na něž přišlo do Drážďan 150 000 z celkového počtu 800 000 katolíků země. Meisner využil příležitosti a oduševněle vyzval věřící, aby vytrvali a svědčili o své víře v ateistickém prostředí: „Země, ve které žijeme, není produktem socialismu, je to dílo Božího stvoření; a lidé v ní jsou Boží děti, za které neseme zodpo-

Joachim kardinál Meisner

vědnost! Do této země jsme povoláni. Proto nemůžeme všichni odejít na Západ. Ale: Nechceme přitom následovat jinou hvězdu než tu z Betléma!“ Po těchto slovech následoval neutichající potlesk, protože každý pochopil narážku na vsudypřítomnou velkou rudou hvězdu Sovětského svazu, viditelnou a v noci svítící na všech veřejných budovách.

O to více byl kardinál Meisner ohromen, když se o pouhých šest týdnů později dověděl, že Svätý otec ho chce jmenovat novým biskupem v západoněmecké arcidiecézi Kolín nad Rýnem. Po zanícené výzvě adresované lidem, aby zůstali a neutekli na Západ, měl on, pastýř stáda, jako první opustit domovinu? Narychlo si zajistil audienci v Římě u papeže Jana Pavla II. a v září se vydal do Castel Gandolfa,

Joachim kardinál Meisner se sv. Janem Pavlem II.

aby svého přítele přemluvil. Ten ho však uklidnil těmito prorockými slovy: „Budeš první z mnoha východních Němců, kteří půjdou do západního Německa, a mnozí západní Němci půjdou na Východ – protože komunistický systém se hroutl!“ Kardinál nevěřicně namítal: „Takže máte zprávy z nějakých tajných služeb?“ Papež nato ukázal nahoru a řekl: „Tam nahoře je moje tajná služba.“

Kardinál Meisner vždy znovu zdůrazňoval, že mu odchod z Berlína „přišel velmi, velmi, velmi zatěžko“. Sám byl překvapen následujícími událostmi: V únoru 1989 byl uveden do úřadu kolínského arcibiskupa a trvalo to pak přesně devět měsíců, když padla berlínská zeď. Kardinál později sám vyznal: „Kdybych byl lépe studoval Fatimu a intenzivněji v to věřil, musel bych tak jako Jan Pavel II. říci: Systém se hroutl.“

„Nikdy jsem nepřinášel sebe, ale vždy jen Kristovo poselství. To mi dává vnitřní svobodu a radost, kterou nedokáže narušit ani potlesk, ani urážky od druhých. Mým orientačním bodem byl zásadně Ježíš Kristus: ve mně, přede mnou a nade mnou.“

A skutečně, Fatima se stala pro oba dva východní biskupy, kteří trpěli pod komunistickým režimem, dalším poutem, které je spojovalo. Hned první fatimský den po převratu, 13. května 1990, ho papež vyslal na portugalské poutní místo, aby poděkoval Panně Marii za pád železné opony. Před milióny věřících vyslovil německý kardinál také poděkování portugalskému národu, že přijal poselství Panny Marie, které odevzdala malým pastýřům: „Blahoslavené jsi, Portugalsko, protože jsi uvěřilo!“

Kardinál Meisner rozhodující měrou přispěl k tomu, že se v roce 2000 mohlo ve Fatimě ve velikonočním týdnu uskutečnit blahorečení malých pastýřů Hyacinty a Františka. Portugalci byli totiž velmi zklamaní, když se doslechli, že během jubilejního roku Svätý otec neopustí Řím. V tomto případě by si cestu do Věčného města mohlo dovolit jen 2000 portugalských poutníků. A tak se Meisner u papeže zasadil: „Vždyť stačí, když řeknete: »Jedenkrát nebudu v Římě od rána do večera.«“ Jan Pavel II. nic neodpověděl, ale z jeho pohledu Meisner pochopil: Vyšlo to! Když po blahorečení římsí biskupové

žertovně vyhlásili, že „kardinál Meisner vyhrál“, ten je skromně opravil: „Ne! Panna Maria vyhrála.“

Ještě jiná velká událost spojovala Joachima kardinála Meisnera s papežem Janem Pavlem II. dokonce až za hranici smrti: Světové dny mládeže v Kolíně nad Rýnem v roce 2005. Při setkání mládeže v Paříži v roce 1997 zavolał papež německého kardinála k sobě a zeptal se: „Můžeme uspořádat následující Světové dny mládeže v roce 1999 v Kolíně?“ Pro různé okolnosti však musel kolínský kardinál, velký přítel mladých, který se zúčastnil všech Světových dnů mládeže, čekat až do roku 2005. Svatý otec Jan Pavel II. byl na jaře těžce nemocný hospitalizován na klinice Gemelli, když si nechal nečekaně zavolat svého přítele. S námahou – kvůli tracheotomii – se kardinála Meisnera zeptal: „Čekáte mě ještě v Kolíně?“ Kardinál ho nato srdečně ujistil: „Svatý otče, a jak!“ Přitom ho vzal za obě ruce a naléhal: „Svatý otče, pustím

Papež Benedikt XVI. při Světových dnech mládeže v Kolíně v roce 2005

„Pane, děkuji ti za svědectví tvého služebníka Joachima. Dej, ať je přímluvcem za církve v Kolíně i na celém světě.“ (Ze vzpomínkového projevu emeritního papeže Benedikta XVI.)

Ve světle Boží lásky

A. Quellmino

Ve světle Boží lásky
zakusíš sílu a odvahu –
ve světle Boží lásky
změníš si špatnou povahu.

Ve světle Boží lásky
ucítíš útěchu a spásu –
ve světle Boží lásky
najdeš radost i krásu.

Ve světle Boží lásky
žádná cesta není příliš –
ve světle Boží lásky
ke svému cíli míříš.

Ve světle Boží lásky
bude tvůj život krásný –
ve světle Boží lásky
každý tvůj den bude jasný.

Ve světle Boží lásky
nebudeš nikdy v osamění –
ve světle Boží lásky
bude Bůh vždy s tebou ve spojení.

(Z -sks- 1/2014 přeložil -mp-)

vás až tenkrát, když mi slíbíte, že přijedete!“ S jemným úsměvem mu papež slíbil: „Přijedu. Ale jak to určí ON.“

A tak byly Světové dny mládeže v Kolíně první a jediné „se dvěma papeži“ – s Benediktem XVI. a Janem Pavlem II., který, žehnajíc z nebe, byl takto se svým poženáním přítomen mezi mladými. Kardinál tehdy poprvé prosadil, že během noční vigilie na kolínském Mariánském poli byla celonoční eucharistická adorace, která je od té doby vrcholem všech Světových

dní mládeže. Takto se tím nejkrásnějším způsobem uskutečnilo motto Světových dnů mládeže v Kolíně, pro něž ještě papež Jan Pavel II. zvolil slova Tří králů: „Přišli jsme se mu poklonit.“

*Z Vítazstvo Srdca 119/2017 přeložil -dd-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Ve známé české verzi modlitby prosba zní: „Matkou ukaž se laskavou, sešli nám v nouzi pomoc svou.“ [pozn. překl.]

Joachim kardinál Meisner při modlitebním dnu v Kolíně n. Rýnem v roce 2013

Svatí Tři králové v Kolíně

Město nad Rýnem už po staletí ukrývá neobyčejně vzácný poklad: skříňku s relikviemi svatých Tří králů. Rádi bychom se těchto tří mužů zeptali: Jak jste se dostali do Kolína?

Matoušovo evangelium je nazývá „mágové“ (řecky „magoi“). Všechno nasvědčuje tomu, že byli učenými pohanskými astrology z Persie či Babylonie, z území dnešního Íránu a Iráku. V těchto mudrcích církev brzy rozpoznala příslibené cizí krále ze Starého zákona, kteří přicházejí k „záři Jeruzaléma“ (srov. Iz 60,3). Egyptský text z období antiky ostatně prozrazuje jejich jména: Kašpar, Melichar a Baltazar.

Později svatá císařovna Helena našla jejich relikvie v Jeruzalémě a dala je přenést do Konstantinopole. Prostřednictvím svatého biskupa Eustorgia, který je dostal jako dar, přišly ve 4. století do jeho rodného města Milána. Zde se v roce 1158 znovu objevily ve starém kostele sv. Eustorgia, když město obsadil císař Friedrich Barbarossa.

Po dobytí Milána daroval římsko-německý císař svatý poklad svému věrnému a oddanému říšskému kancléři Rainaldovi z Dasselu, který byl zároveň arcibiskupem Kolína. Ten se naplněn radostí vrátil do Kolína, kam byly za jáso tu celého města vzácné relikvie 23. července 1164 přeneseny. Za doprovodu modliteb a zpěvu byly slavnostně uloženy ve starobylém dómu. Podle nařízení biskupa se každý rok mělo konat takovéto procesí: Tři muži odění jako králové, následující hvězdu, měli ulicemi města provázet relikvie, jež byly před slavnostní mší svatou přeneseny do katedrály.

Tím byla započata tradice poutí ke svatým Třem králům. K vzácnému relikviáři proudili jak němečtí králové, tak i zástupy poutníků ze všech koutů a částí Evropy. V období středověku učinily tyto poutě z Kolína nad Rýnem – po Římu, Jeruzalému a Santiagu de Compostela – čtvrté nejdůležitější poutní místo křesťanství. Všude a v každé nouzi, zvláště na cestách, vyzývali lidé tyto vznešené světce anebo se k nim obraceli s prosbou o dobrou úrodu.

Nástupce biskupa Rainalda pověřil nejlepšího zlatníka své doby, aby zhotovil relikviář, který by byl hoden svého jedinečného obsahu. Relikviář Tří králů vyzdobený tisíci drahokamů a perel je největším a nejvzácnějším relikviářem

v západní Evropě. V Kolíně se kromě toho rozhodli pro stavbu impozantní gotické katedrály, jež se vypíná nad relikviářem jako druhá kamenná schránka.

Je zajímavé, že když se v roce 1864 otevřela zlatá skříňka a zkoumaly se re-

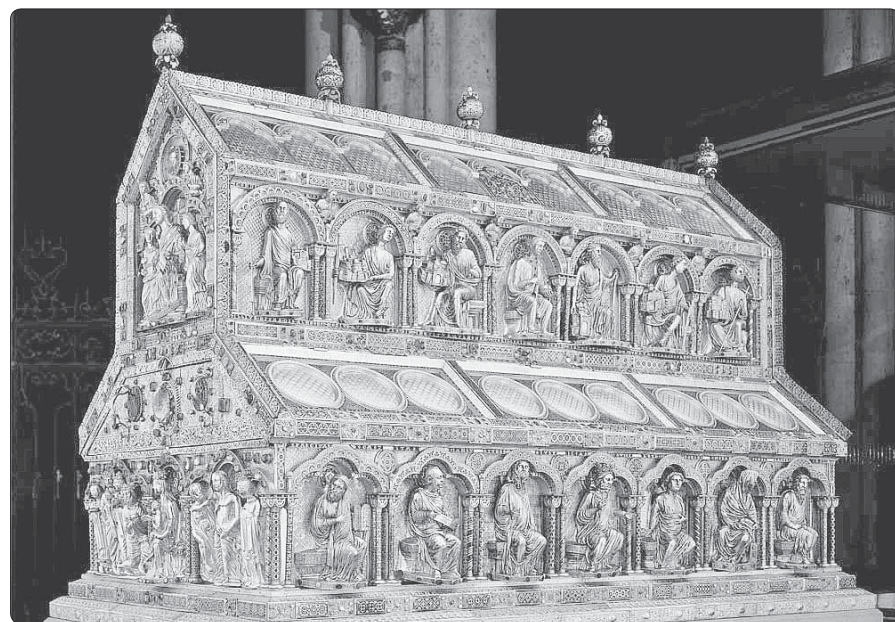
likvie Tří králů, zjistilo se, že jde o téměř kompletní pozůstatky mužských osob různého věku. Až v roce 1980 došlo k analýze kousků látky, do nichž byly zabaleny některé kosti. Výsledek byl fascinující: Je to velmi vzácný syrský damašek z hedvábí, purpuru a zlata, který se tkal jen do 4. století, tedy skutečně pochází z doby Mesiáše!

Dnes se relikviář s Třemi králi nachází přímo za hlavním oltářem, kde vyvýšený a osvětlený dominuje interiéru obrovské katedrály. Otevřená ocelová konstrukce, na které relikviář spočívá, umožňuje poutníkům, aby podle pradávnej tradice mohli se svými úmysly v srdci přicházet před relikvie těchto světců.

* * *

Když Joachim kardinál Meisner slavil 6. ledna 1990 poprvé liturgii v kolínském dómě, sotva dokázal zadržet slzy, protože, jak vzpomínal: „Jako dítě uprchlíků v durynské obci Körner jsem mohl tuto mši svatou slyšet poprvé v rádiu u vesnického holiče. Můj Bože! Tehdy jsem si pomyslel nemožné: »Jednou tak slavit tuto bohoslužbu v kolínském dómě!« A Bůh mě, dítě uprchlíků, přivedl na toto místo, abych zde každoročně slavil právě tuto slavnostní bohoslužbu ke cti Tří králů!“

*Z Vítězstvo Srdca 119/2017
přeložil -dd-*

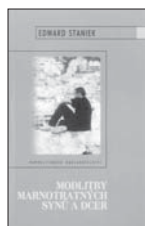
PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

UZDRAVENÍ SKRZE BIBLI
Michael Marsch • Z němčiny přeložila Aranka Gärtnerová

Dominikánský kněz Michael Marsch nabízí velmi užitečné myšlenky pro uzdravení a prohloubení víry v úvahách nad biblickými texty. Zároveň dává čtenáři nahlédnout do psychologického výkladu Písma, který je u nás zatím málo znám.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 115x118 mm, 136 stran, 159 Kč

MODLITBY MARNOTRATNÝCH SYNŮ A DCER
Edward Staniek • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý

Nikdy nesmíme jednat v pochybnostech svědomí. Jistota svědomí je základem jeho pokoje. Se správným, jistým a citlivým svědomím se však nikdo nerodí. Takové svědomí je třeba získávat stále lepší znalostí norem Božího zákona a jejich stále odvážnějším uskutečňováním v životě. Na této cestě je nejučinnějším nástrojem ke zdokonalování svědomí vlastní zkušenost. Reakce svědomí naplněného hlubokým pokojem nebo neklidem nám naznačuje, nakolik byla naše rozhodnutí správná. Tato cesta je však drazé vykoupěna, neboť se za ní platí bolesti svědomí. Snazší cestou je využít zkušeností druhých. Oni platí vysokou cenu a chtějí ostatní varovat, aby jejich chyby neopakovali. Takovým způsobem má pomoci k reflexi vlastního svědomí také tato kniha.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 116x180 mm, 112 stran, 129 Kč

ROZDÁVAT Z PLNOSTI KONTEMPLACE
Thomas Philippe • Z angličtiny přeložila Josefa Strettiová OP

Přepis duchovních cvičení zakladatele komunit Archa, v nichž žijí společným životem lásky a kontemplace mentálně postižení spolu se zdravými lidmi. Tyto exercicie mohou mnohým pomoci objevit cestu mystické modlitby, která je určená všem, kdo se jí otevřou.

Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 116x180 mm, 120 stran, 139 Kč

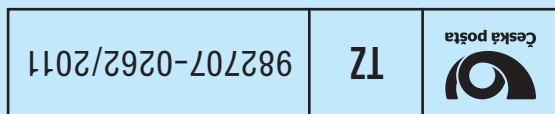
OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA ZEMI
José Tolentino Mendonça • Předmluva Enzo Bianchi • Překlad Jiří Gračka

Portugalský katolický kněz, básník a myslitel José Tolentino Mendonça (nar. 1965) stojí ve své knize před náročnou výzvou – chce věřícím i nevěřícím přiblížit slova modlitby *Otče náš*, modlitby navýsost křesťanské, kterou Tertulián označil za „shrnutí celého evangelia“. Jeho rozhodnutí oslovit také nevěřící není nějakým ústupkem vůči světu – vyvěrá totiž z přesvědčení, které je výsledkem zralé víry: že Ježíš je „Pánem lidstva“, že každý člověk je Božím obrazem a že vše, co je lidské, zároveň souvisí s Bohem. Podle autora knihy modlitba *Otče náš* vystihuje lidství každého člověka do té míry, že se v ní každý může najít. Všichni lidé jsou bytostmi touhy, cítí potřebu chleba i odpuštění, bojují se zlem a žijí na zemi, která už díky Vtělení není místem oddělujícím lidi od Boha, ale naopak jediným místem, které setkání člověka s Bohem umožňuje.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 116x180 mm, 160 stran, 149 Kč

Sdělení zásilkové služby: Až do 13. 1. 2019 budou probíhat inventury, proto zboží začneme opět zasílat až 14. 1. 2019. Děkujeme za pochopení.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1